

VERSOPOLIS
2023

Ireland | Airija

ANWEMARIE
NI CHURRAIN

ANNEMARIE
NÍ CHURREÁIN

Ireland | Airija

Versopolis
2023

THE MARE'S EYE

On the Hill of Saints we hang white sheets
against the sun. I raise them up, my mother
pegs the corners. *To become a woman is to become
not unlike an animal*, she says. As she braids
my hair into a river down along the centre
of my skull, *some day you will be beautiful*
We milk the goats. We wash the walls.
We feed all the infant mouths in all the cots.
One day the gods will offer you choices
My mother, who left the field of her father
for my father's field, walks out sometimes
in the rain to stand on the edge of ferns
and look into the mare's eye. Deep
in the attic there are sounds at night.
In the pine cupboard there is a rope.
But the mare's eye is an orb that shines
as whole and undisturbed as any future
she might yet encounter. Perhaps
she sees within that iris a transformed
shadow of the many-chambered heart.
I am teaching you to know the earth, she says.
Look at my hands, they're already bone.

GHOSTGIRL

Was it winter? Did she have a name?
Nobody said if she came from The Castle
where the girls in trouble ended up.

Nobody brought her here to this threshold.
Willowy like a flame, and yet cold.
She was fifteen-years-old – maybe. Wait.

Was it she who wore that pink dress
or was it I on the day my first lover left me
a decade later? Memory is a curse

that keeps on flowering. If you enter a home
with a hawthorn sprig, death.
If you uproot a hawthorn tree, death.

Still the image remains: she is about to place
her infant in the arms of my mother.
My mother's arms are a moon by half.

Nobody speaks now of the ghostgirl.
Nobody grieves and the infant is gone.
And the house is all sealed up
like a dead girl's mouth.

SOWTHISTLE

*at St Joseph's Industrial School, Dundalk,
County Louth (1881-1983)*

Here, in the aftermath of the orphanage,
I watch the local schoolgirls gathering
along the street's chipped, black railings
and, two-by two, link slender arms to troop
uptown against the sun, all high heads
and clear temples, all grit and burning,
all clean hair flashing ponies.
Who knows the earth more than a girl?
Who knows the auguries of stone?
*We were often told, you are the lowest of the low,
we cupped our hands to the grass to see how low.*
What cannot be written is rising up
through the cracks. I kneel to a sowthistle,
leaf-starred and gold between my fingers,
the stalk throbbing light. I encounter
it's living testimony, as closely as I
would encounter the expert findings
of any state report.

A VILLAGER SPEAKS OF EITHNE

How many men did it take to drag the girl
up into the island tower?

Did she spit? Or kick? Did she try to bite
through woollen binds, lifting clumps of skinhairblood
beneath a fingernail?
Did she struggle?

Or was she simply lead, like a calf,
by hazel switch into a den?

An island daughter bears the rage of pirates in her bones.
An island daughter can empty tombs with a curse.

Here, in the afternoon of all that followed —
marriage, infants, loss —
a badger lies wide open in The Poison Glen,
red fealeastram spilling out.

It is written here among the heather rock and electric eyes:
She was not her father's animal.
She was not her husband's prize.

THE DAUGHTER WHO WENT MISSING

If I was to tell you that a vigil was held —
candles lit, prayers said —

or that long beams of silver torchlight scanned
the village in search,

or that the river bailiff soaked by rain was forced
to plead with the villagers,
Somebody must know something

I would be lying.

Quietly, darkness fell
upon railway tracks, outhouses, derelict sheds,
upon an empty nest curled into a leafless oak,
upon a foothold trap shimmering in the forest
like a buried star,

as all night the river kept rising,
the mess at the end unstirred

and outside the house of the missing girl
a black raven cawed,
Traitors, traitors, traitors.

THE SCREAMING ROOM

*at Castlepollard Mother and Baby Home,
County Westmeath (1935-1971)*

Shoulder against the outhouse door,
I push until light gives way to half-light
and find on the other side a roof caved-in,
a mud floor tangled in bramble, an empty dresser
toppled over like a ship in the ocean's gut.
It reeks in here of the secrets of the earth.
Did these walls conceal the sound an infant
made of the body as it travelled down
along darkness into the unholy strangeness
of its own new life? Were the girls told to breathe
as they opened? Were those breaths counted
with the same precision as other fortunes?
And later, when the birth cry hit the clean,
bleached air, did anyone declare beauty?
I come from women who found themselves
in trouble, who turned to their pale reflections
and asked *What can I do? What can I do?*
All that fire, all that burning. In their honour
I can never again be silent.

YOUNG OFFENDER

He was the son of a lighthouse keeper.
So he knew, second-hand, a thing or two about
keeping watch. Two weeks on, two weeks off.
His father brought him down from Hell Street
to Poolbeg and he learned how to hold
the lantern. He could see the fog coming in.
He was let touch the siren. Some said the urge
to sit in darkness with a small band of men
was in the blood. But, at fifteen, the Royal Navy
would not have him. He was always up in court
for stealing milk, skipping school. Once he cut
a stack of hay bales loose and was fined five shillings.
He was sent off to the king's county bogs
where the Brothers swore they'd break him.
He saw a boy chomping on a woollen sock.
He saw his room-mate dig spuds like moons
out of the dirt and eat them raw. All the rest,
you can imagine—the reforming that went on
at night. When he came back he was more
than a thorn. He was a man rising up
through the ranks of an invisible ocean.

A CHARM TO PROTECT A GIRLCHILD

Be patient. Wait by a window.
You want a robin, but not inside
the house. It is enough to look
through glass. *There he is. There he is.*
Little bond-bird, guardian of news.
The robin unpicks earth's prophecies,
thorn by thorn, feathers the world
in breath, heals the blood-path
with moss and leaf. Let him be
a sign of *spheres to come*. Rid yourself
of lock and key. Go closer to the flame.
Once, the elders carved out of this
tiny breast, the heart-stone and wore it
for luck. The robin knows death,
but is not death. In the omen tongue,
the girl who cannot be stolen
is named spídeog. Speak the language
of the robin. Become apprentice
to snow. Chant life, greater
than crucifixion.

A CHARM TO CALL A COW INTO YOUR DREAMS

Open the gate, and hold still on the cusp
of this field named after the sons of sons.

Here, grazing the earth buried with skulls,
you will find her waiting: the god-gift,

matron of planet and stars; she who knows
all the constellations of bone,

she who has endured the keening of her calf,
so that kings may be mourned,

she who keeps every stone tucked in tight
beneath the night throb of her auburn bellies

as we flicker like moths, briefly wild,
briefly courageous. Ask that she follows you:

suc-suc-suc. With your hand, make a bowl
spilling yellow corn-light. Swear to peer

into no house without invitation.

Say aloud, *Never again will you be stolen*.

A CHARM TO SOOTHE A LOVE-WOUND

Before sunlight of the next day you must
confess to the bees the name of The One

still-held in your breath. Then cover the hive
with a black shawl. Obey the saintly air.

This colony knows the bitter lamentations
of dandelion, the heather's fury, the ivy

that crawls on earth like a lover on hands
and knees begging, *Take me back, take me back.*

Honey made sweet the mouth of Maedbh
who laid claim to the bull-prize but who

saw the heart of that bull torn open. Listen,
for proof only of *life-after*, wings humming

eternal. If it is to be so, the bees will gift you
wisdom, teach you how to bear this sting.

LUGH'S REVENGE

What to name the newborn son? She and I
could not agree and, as for my brittle mood,
she sensed why. Shame is a nettle den,
and a child can sting. Turn and turn
again, you cannot escape the burning.
Weary, she reached up above a door
unhooked the leather sling and laid it
into my hands the way a cat might lay
a mouse at a foot. You think you know
love, but love knows you. Love is a stone
blade fixed to a handle of chiselled ash.
Love is the cold brute tip of a star.

Love is the look that says *go settle the score.*

I marched up out of that underworld,
like a man with horses in my head.

I owed it to my brothers. I was no longer
a boy who could be tossed, like a worm,
among fishes. Those who condemn war
are oblivious to suffering. Outside
the gates I kept wait until he appeared,
my grandfather pushing hazel rods.

Four men hoisted his eye-lid open
and there it was, his blue iris as blue
as the last glimpse of the island
before nightfall. Oh my king.

Tormentor of my mother.

Remember me

KUMELĖS AKYS

Ant Šventųjų kalvos saulėkaitoje džiauname
baltas paklodes. Aš jas pakeliu, motina
prispaudžia kampus. *Tapti moterimi kaip
tapti beveik gyvuliu*, sako ji. Pindama
plaukus į upę, tekančią mano galvos
viduriu, *kada nors tapsi graži*, sako.
Mes melžiame ožkas. Mazgojame sienas.
Maitiname visus kūdikius visose lovelėse.
Kada nors dievai pasiūlys tau pasirinkimą.
Mano motina, kuri paliko savo tėvo laukus
dėl mano tėvo laukų, kartais išeina
į lietu, pastovėti ties pamiškės paparčiais,
pažvelgti kumelei į akis. Palėpės
gelmėje naktį aidi garsai.
Pušinėje spintelėje guli virvė.
Bet kumelės akis yra švytintis obuolys
vientisas ir nedrumsčiamas jokios
ateities, su kuria jai galbūt teks susidurti.
Galbūt toje rainelėje ji regi pakitusį
daugybės širdies ertmių šešėlį.
Mokau tave pažinti žemę, sako ji.
Pažvelk į mano rankas, jos jau sukaulėjo.

MERGINA VAIDUOKLIS

Ar buvo žiema? Ar ji turėjo vardą?
Niekas nesakė, ar ji atėjo čia iš Pilies,
kur atsidurdavo bėdon patekusios merginos.

Niekas neatvedė jos čia prie šio slenksčio.
Laiba it liepsnelė, bet šalta.
Jai buvo penkiolika – galbūt. Palaukit.

Ar ji vilkėjo tą rausvą suknelę, ar tai buvau
aš tądien, po dešimtmečio, kai pirmas mylimasis
mane paliko? Atmintis – vis klestintis

prakeiksmas. Jei įžengsi į namus
su gudobelės šakele, mirtis.
Jei išrausi gudobelės medį, mirtis.

Bet vaizdas išlieka: ji tuoj atiduos
savo kūdikį mano motinai į rankas.
Mano motinos rankos kaip priešpilis.

Niekas nebekalba apie merginą vaiduoklį.
Niekas jos negedi ir kūdikio nebėra.
Ir namas stovi aklinas
kaip mirusios merginos burna.

KIAULPIENĖ

Šv. Juozapo pramonės mokykla, Dandolkas, Lauto grafystė (1881–1983)

Čia, po visų našlaičių prieglaudos pasekmių,
Stebiu, kaip vietinės mokinės renkasi
palei juodus apdaužytus gatvės turėklus
ir susikimba liaunomis rankomis po dvi
žygiuoti įsaulin, į miesto pakraštį, visų galvos
iškeltos, smilkiniai skautūs, visos tvirtos,
gryna liepsna, švarios švytinčios plaukų uodegos.

Kas geriau pažįsta žemę nei mergaitės?

Kas žino akmenų pranašystes?

*Mums nuolat sakydavo, jūs prasčiausios, nėra žemiau jūsų,
mes rieškučiomis suimdavom žolę, pažiūrėti, kaip žemai.*

Ko negalima aprašyti, kyla ir veržiasi
pro plyšius. Priklaupiu prie kiaulpienės,
tarp mano pirštų – lapų žvaigždė ir auksas,
stiebelis pulsuoja šviesa. Aš susiduriu
su gyvu jos liudijimu taip artimai, kaip
susidursiu su ekspertų išvadomis
kokoje nors valstybės ataskaitoje.

SODIETIS KALBA APIE ENIJĄ

Kiek vyrų prireikė užtempti merginą
į salos bokštą?

Ar ji spjaudėsi? Spardėsi? Ar stengėsi
įkasti per vilnonius pančius, iškabindama nagais
gumulus odoskraujoplaukų?
Ar ji priešinosi?

Ar ją tiesiog nuginė kaip telyčią
su lazdyno rykšte į gardą?

Salos dukra nešiojas savo kauluose piratų įsiūtį.
Salos dukra gali ištuštinti kapus prakeiksmu.

Čia, pamėnesiui, po visko, kas nutiko –
vestuvių, kūdikių, netekčių –
guli barsuko maita Nuodingame slėny,
raudona krokosmija veržias iš vidurių.

Čia įrašyta tarp viržynų uolų ir blizgių smigių akių:
Ji nebuvo savo tėvo gyvulys.
Ji nebuvo savo vyro laimikis.

DUKRA, KURI PRADINGO

Jei pasakyčiau tau, kad buvo suruoštos budynės –
užžiebtos žvakės, kalbamos maldos –

ar kad ilgi sidabrinų žibintuvėlių spindulių pluoštai
ieškodami naršė po kaimą,

ar kad Lietuje permirkęs pakrantės pareigūnas
buvo priverstas maldauti kaimiečių,
juk kažkas turi ką nors žinoti,

meluočiau.

Tamsa tyliai leidosi
ant geležinkelio bėgių, išviečių, apleistų pašiūrių,
ant tuščio lizdo, susukto belapiame ažuole,
ant kojų spąstų, mirguliuojančių miške
it užkasta žvaigždė,

o upė kilo visą naktį,
taip ir nepajudinus iš vietos maišaties,

o prie dingusios mergaitės namo
juodas varnas krankė,
parsidavėliai, parsidavėliai.

KAMBARYS RIKSMUI

*Kaspolardo motinos ir vaiko namai,
Vestmido grafystė (1935–1971)*

Petimi įsiriėjusi į pašiūrės duris,
stumiu, kol šviesa užleidžia vietą prieblandai,
ir kitapus randu įgriuvusį stogą,
priraizgytą gervuogių aslą, tuščią spintelę,
apvirtusią it laivas vandenyno gelmėj.
Čia atsiduoda žemės paslaptimis.
Ar šios sienos slėpė garsus kūdikio,
sutverto iš kūno ir keliavusio žemyn
tamsoje į savo naujo gyvenimo
nuodėmingą keistybę? Ar merginoms liepdavo
kvėpuoti, veriantis įsčioms? Ar tuos kvapsnius
skaičiavo taip tiksliai kaip ir kitus turtus?
O vėliau, kai gimusiojo riksmas suskardėjo skaidriame,
balsvame ore, ar kas nors paskelbė apie grožį?
Aš kilusi iš moterų, kurios pakliūdavo į bėdą,
kurios atsigrėždavo į savo blyškius atspindžius
ir klausė: Ką man daryti? Ką man daryti?
Ta ugnis, tas svilinantį karštis. Jas pagerbdama
aš niekada netylėsiu.

JAUNASIS NUSIKALTĒLIS

Jis buvo švyturio prižiūrėtojo sūnus.
Taigi, žinojo iš antrų lūpų šį tą apie
budėjimą. Dvi savaitės darbo, dvi laisvos.
Jo tėvas atsigabeno jį iš Pragaro gatvės
į Pulbegą ir jis išmoko laikyti
žibintą. Matydavo, kaip atslenka rūkas.
Jam leisdavo paliesti sireną. Buvo kalbama,
kad potraukis sėdėti tamsoje su gaujele
vyrų – jo kraujyje. Bet jo, penkiolikmečio,
nepaėmė į Karališkąjį laivyną. Jis nuolat
atsidurdavo teisme: vogė pieną, bėgo iš pamokų.
Kartą supjaustė šieno pakus, gavo penkių šilingų
baudą. Jį išsiuntė į Karaliaus grafystės pelkynus,
kur Broliai prisiekė jį palaušiantys.
Jis matė berniuką kramtantį vilnonę kojine.
Jis matė, kaip kambario kaimynas kasė iš dirvos
mėnuliškas bulves ir graužė žalias. Kitką
galite įsivaizduoti – naktį vykdavusį
perauklėjimą. Grįžęs namo jis buvo jau nebe
dieglys šone. Buvo vyras, kylantis
aukštyn iš nematomo vandenyno.

KERAI MERGAITEI APSAUGOTI

Būk kantri. Lauk prie lango.
Tau reikia liepsnelės, bet ne
namuose. Pakanka pažvelgti
į ją per stiklą. Štai ji. Štai ji.
Paukštelis-ryšininkas, naujienu
sargas. Liepsnelė išnarsto žemės
pranašystes, spyglys po spyglio,
apiplunksuoja kvapsniu pasaulį,
užgydo kraujo taką samana ir lapu.
Tebūnie ji *būsimų šviesulių* ženklas.
Atsikratyk spynos ir rakto. Slinkis
arčiau ugnies. Kadaisė senoliai
išpjaustydavo iš jos krūtinėlės
talismaną ir nešiodavo laimei.
Liepsnelė pažįsta mirtį, bet nėra
mirtis. Kalbant pranašingų ženklų
kalba, mergina, kurios negalima
pagrobtį, vadinama *spídeog*.
Kalbėki liepsnelės kalba.
Tapk sniego mokine. Giedok
gyvenimą, didingesnį
nei nukryžiuavimas.

KERAI KARVEI Į SAPNUS PASIŠAUKTI

Atverki vartus ir laikyki ramiai ant ribos
šio lauko, pavadinto sūnų ir jų sūnų vardu.

Čia, besiganančią kaukolių prilaidotame lauke,
ją ir rasi laukiančią: dievo dovaną,

žvaigždžių ir planetų matroną; tą, kuri pažįsta
visus kaulų žvaigždynus,

tą, kuri ištvėrė veršiuko veriantį bliovimą,
kad būtų apraudoti karaliai,

tą, kuri kiekvieną akmenėlį laiko priglobus
po naktį tvinksinčiais savo kaštoniniais pilvais,

kol mes švystelim it drugiai, mirksnį pašėlę,
akimirką drąsūs. Paprašyk, kad ji sektų iš paskos:

tpruke, tpruke. Ranka padaryki dubenį, liejantį
gelsvą javų šviesą. Prisieki nekviesta

nespoksoti į niekieno namus.

Ištarki garsiai: *Niekada daugiau tavęs nepagrobs.*

KERAI MEILĖS ŽAIZDAI NUMALDYTI

Prieš kitos dienos saulėtekį turi
išpažinti bitėms Vienatinio vardą,

kurį saugai sulaikius kvėpavimą. O tada apdengti
avilį juoda skara. Paklusti šventam orui.

Ši kolonija pažįsta graudžias pienuų
aimanas, viržių įniršį, gebenę,

šliaužiančią žeme kaip keturpėscias
maldaujantis mylimasis. *Priimk mane, priimk.*

Medus pasaldino burną Maedbhei,
kuri reiškė pretenzijas į veislinį bulių, bet

pamatė, kaip tam buliui perplėšia širdį. Klausyki
tik *gyvenimo po įrodymų, dūzgiančių*

amžinųjų sparnelių. Jei taip ir darysi, bitės
apdovanos tave išmintimi, išmokys iškęst šį geluonį.

LUGO KERŠTAS

*Kokį vardą duoti naujagimiui sūnui? Mes su ja
niekaip negalėjom sutarti, buvau nervingas ir
ji juto kodėl. Gėda yra guolis iš dilgėlių,
o vaikas gali įdalgyt. Vartykis nesivartęs,
bet deginimo neišvengsi. Nuvargus,
ji siektelėjo virš durų staktos,
nukabino odinę svaidyklę ir padėjo ją
į mano rankas, kaip katė kad padeda
savo grobį prie kojų. Tu manai žinąs,
kas yra meilė, bet meilė žino tave. Meilė –
akmens ašmenys, įstatyti į gludinto uosio kriaunas.
Meilė yra žiaurus ir šaltas žvaigždės spyglys.
Meilė yra žvilgsnis, sakantis: *atsiteisk už skriaudas.*
Žygiavau iš to požemių pasaulio,
kaip žmogus su žirgais galvoje.
Buvau skolingas broliams. Buvau jau nebe tas
berniukas, kurį įmetė kaip kirminą žuvims.
Smerkiantys karą nesuvokia kančios.
Už vartų budėjau, kol jis pasirodė,
mano senelis, ramstydamasis lazdyno lazdom.
Keturi vyrai pakėlė jo akies voka,
ir štai ji, jo žydra rainelė, žydra kaip
sala, kuri švysteli paskutinįkart
prieš stojant nakčiai. Ak, mano karaliau.
Mano motinos kankintojau.
*Prisimeni mane?**

Europos poezijos platforma *Versopolis*

Versopolis – tai 2014 m. pradėjusi veikti poezijos platforma, jungianti trisdešimt Europos literatūros festivalių įvairiose šalyse ir finansuojama Europos Komisijos programos *Kūrybiška Europa*.

Tarp festivalių – tokie žinomi pasaulyje, jau daug metų rengiami literatūros festivaliai kaip *Genujos tarptautinis poezijos festivalis* Italijoje, *Strugos poezijos vakarai* Šiaurės Makedonijoje, *Poezijos ir vyno dienos* Slovėnijoje, *Littfest* Švedijoje ir kiti. Platformos poetai kviečiami dalyvauti kitų šalių literatūros festivaliuose, jų poezija išleidžiama trikalbėmis knygomis (originalo, anglų ir šalies – festivalio šeimininkės kalbomis), jie dalyvauja renginiuose, turi galimybę susipažinti su kitos šalies literatūros bendruomene.

Platformos tikslas – populiarinti kylančius poetus, dalytis jų poezija originalo ir anglų kalbomis svetainėje *versopolis.com*. Šiuo metu joje – 381 poeto iš 47 šalių kūryba, parašyta net 42 kalbomis, tarp jų – ir lietuvių. Lietuvai Versopolio platformoje atstovauja festivalis Poetinis Druskininkų ruduo, išrenkantis jaunus lietuvių poetus ir kasmet nuo 2015-ųjų pats pasikviečiantis įvairių šalių Versopolio autorius.

www.versopolis.com

The European poetry platform *Versopolis*

Versopolis came to life in 2014 as a European poetry platform that creates new opportunities for emerging European poets. It is supported by the European Commission's Creative Europe programme.

As a European poetry platform, *Versopolis* creates new opportunities for emerging European poets. It supports translations of a selection of emerging poets' work into English and other European languages. It enables the publication of these works in printed booklets, in e-books and on the *Versopolis* website alongside full profile descriptions. *Versopolis* also supports poets' mobility by organising a number of guest appearances at different European literary festivals. This creates countless opportunities for networking with foreign publishers, literary agents, the press and other actors in the field of literature.

By the end of 2022, it had offered opportunities to 381 European poets from 47 countries, writing in 42 languages.

During the first year of the platform project, there were 11 festivals that promoted 55 poets. In the sixth year, namely 2019/2020, 23 European festivals joined the platform project. Since the end of 2020, *Versopolis* is involved in 30 festivals which makes it the largest poetry platform in the world.

www.versopolis.com

Projekta rėmė

LIETUVOS
KULTŪROS
TARYBA

With the support of the
Creative Europe Programme
of the European Union

Leidėjas (vykdytojas)
Poetinis Druskininkų ruduo
www.pdr.lt

Redagavo
Palmira Mikėnaitė

Dizainas
Laura Klimaitė-Lusa

Tiražas 1 000 egz.
Išleista 2023

© Annemarie Ní Churreáin, 2023
© Marius Burokas, 2023

ISSN 2669-0756
ISBN 978-609-8282-14-6

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos
integralios bibliotekų informacinės sistemos
(LIBIS) portale ibiblioteka.lt

Pv. Jono Druskininkų kv. B. A. G. 100
"Versopolis" Priešėdė

VERSOPOLIS

9 786098 282146

LT

Anamari Ny Kùran – poetė iš airiškai kalbančio Donegolo regiono. Trijų knygų autorė: *Bloodroot* (*Sangvinarija*, 2017), *Town* (*Miestelis*, 2018) ir *The Poisoned Glen* (*Poison Glen slėnis*, 2021). Pelnė Airijos meno tarybos Naujosios kartos menininko apdovanojimą, viena iš Constance de Markievicz apdovanojimo (*The Markievicz Award*) laureačių. Jacko Kerouaco namų (Florida), Airijos kultūros centro Paryžiuje ir Akademie Schloss Solitude (Vokietija) stipendininė. Jos kūrybos išversta į galisų, italų ir lietuvių kalbas. Šių metų Reinhardto universiteto Atlantoje (JAV) reziduojanti rašytoja, keliauja po JAV ir Europos festivalius. 2023 m. žurnalo *Poetry Ireland Review* (vasaros numerio) kviestinė redaktorė.

EN

Annemarie Ní Churreáin is a poet from the Irish-speaking County Donegal of Ireland. She is the author of three books – *Bloodroot* (2017), *Town* (2018), and *The Poisoned Glen* (2021) – and has been awarded the Next Generation Artists' Award and the Markievicz Award by the Irish Arts Council. Ní Churreáin is also the recipient of grants from the Jack Kerouac House (Florida, USA), the Irish Cultural Center in Paris (France), and the Akademie Schloss Solitude (Germany). Her work has been translated into Galician, Italian, and Lithuanian. Currently a residing writer at Reinhardt University (Atlanta, USA), she has been the guest editor for the 2023 summer issue of *Poetry Ireland Review* and a participant in North American and European literary festivals.

Kitas VERSOPOLIS 2023 poetas /
Other poet of VERSOPOLIS 2023

**CLAUS
HØXBROE**

VERSOPOLIS